

BLÁZNIVÝ ÚPLNĚK



Jim Butcher



TRIFID

Jim Butcher
Bláznivý úplněk
Harry Dresden – kniha druhá

Copyright © Jim Butcher, 2001
Translation © Pavel Toman, 2010
Cover © Chris McGrath, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-265-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Jim Butcher
BLÁZNIVÝ ÚPLNĚK



BLÁZNIVÝ ÚPLNĚK

jim butcher

TRITON
Praha / Kroměříž

**V nakladatelství TRITON
již vyšlo:**

**Jim Butcher
série Harry Dresden**

Bláznivý úplněk 289,-/209,-
Bouřková fronta 299,-/219,-
Temná hrozba (připravujeme)

Kapitola 1

Nikdy jsem neměl ve zvyku sledovat měsíční fáze. Proto jsem nevěděl, že není daleko úplněk, když se naproti mně ke stolu v McAnallyho hospodě posadila mladá žena a požádala mě, abych jí řekl všechno o něčem, co by jí mohlo přivodit smrt.

„Ne,“ odmítl jsem. „V žádném případě ne.“ Složil jsem kousek papíru, na kterém byly nakresleny tři soustředné kruhy hvězdnicovitých symbolů a posunul ho k ní po vyleštěné dubové desce stolu.

Kim Delaneyová se na mě zamračila a odhrnula si z čela pár tmavých lesklých vlasů. Byla to vysoká žena, kyprá a starosvětským způsobem hezká, s bledou nádhernou pletí a kulatými tvářemi, zvyklými se smát. Teď se nesmála.

„Nedělej drahoty, Harry,“ naléhala. „Jsi jediný praktikující profesionální čaroděj v Chicagu. Ty jediný mi můžeš pomoci.“ Naklonila se ke mně přes stůl s dychtivýma očima. „Neumím najít informace o všech těchhle symbolech. A ani nikdo z místních známých je nepoznává. Ty jsi jediný skutečný čaroděj, o kterém jsem slyšela, nebo se s ním dokonce setkala. Potřebuji jenom vědět, co jsou ty ostatní.“

„Ne,“ řekl jsem jí. „Nechtěj to vědět. Nejlepší bude, když na celý tenhle kruh zapomenáš a soustředíš se na něco jiného.“

„Ale...“

Mac za barem na mě zamával a upoutal tak mou pozornost. Pak na hladký povrch klikatého dubového baru postavil pár talířů s horkým jídlem. Přidal i dvě lahve svého domácího tmavého piva a mně začaly téct sliny.

Můj žaludek vydal nešťastný zvuk. Byl stejně prázdný jako moje peněženka. Dneska bych si večeri nemohl dovolit, ale Kim slíbila, že mi ji koupí, když si s ní při jídle promluví. Steak k večeri vyšel levněji než moje obvyklá taxa, ale ona byla příjemná společnice a někdy moje učednice. Věděl jsem, že nemá peníze, ale já jich měl ještě míň.

I přes kručení v žaludku jsem se hned nezvedl, abych jídlo přinesl. (V McAnallyho hospodě s grilem se ke stolu nenosí. Když se podle Maca nemůžete zvednout a dojít si pro to, co jste si objednali, nemusíte tu vůbec být.) Chvilku jsem se rozhlížel po místnosti. Byla v ní protivná kombinace nízkého stropu a pomalu se otáčejících větráků, třináct vyřezávaných dřevěných sloupů, třináct oken a také třináct stolů, poskládaných namátkou, aby napravily a rozptýlily reziduální magické efekty, které někdy obklopovaly hladové (jinými slovy našťvané) čaroděje. U McAnallyho byl přístav ve městě, ve kterém nikdo na kouzla nevěřil. Chodila sem jíst spousta známých a přátel.

„Podívej, Harry,“ řekla Kim. „Slibuji ti, že to k ničemu vážnému nepoužiji. Nechci se pokoušet nic vyvolávat ani spoutávat. Mám jenom akade-

mický zájem. Už mi to dlouho vrtá hlavou.“ Naklonila se dopředu, položila ruku na mou a pohlédla mi do tváře, aniž by se mi podívala do očí, což je trik, který zvládne jenom pár lidí, kteří nepracují Umění. Široce se usmála a ukázala mi hluboké dolíčky ve tvářích.

Znovu mi zakručelo v břiše a já mrkl na jídlo, které na mě čekalo na baru. „Víš to určitě?“ zeptal jsem se. „Určitě jenom chceš, aby tě to nedráždilo? Nechceš to vůbec k ničemu použít?“

„Na mou duši,“ pokřižovala se.

Zamračil jsem se. „No, já nevím...“

Usmála se na mě. „No tak, Harry. O nic nejde. Hele, jestli mi to nechceš říct, tak nevadí. Já ti tu večeri stejně koupím. Víím, že jsi na tom špatně s penězi po tom, co se stalo na jaře.“

Zaškaredil jsem se, ale ne na Kim. Nebyla to její vina, že si mě moje hlavní zaměstnavatelka, Karin Murphyová, ředitelka Oddělení zvláštního vyšetřování chicagské policie, zvala na konzultaci maximálně jednou měsíčně. V posledních letech pocházela většina mých peněz, které jsem potřeboval na živobytí, z mé funkce externího konzultanta Oddělení zvláštního vyšetřování. Po roztržce loni na jaře, týkající se černokněžníka, který rozpoutal válku gangů o kontrolu nad obchodem s drogami v Chicagu, intenzita mé spolupráce se Zvláštním vyšetřováním slábla – a spolu s ní i moje příjmy.

Nevím, proč si mě Murphyová už tak často nezvala. Něco jsem tušil, ale ještě nebyla příležitost,

abych to s ní probral. Možná to nebylo kvůli něčemu, co jsem udělal já. Třeba příšery začaly stávkovat. No jasně.

Sečteno a podtrženo – byl jsem na štíru s hotovostí. Už příliš dlouho jsem jedl instantní nudlovou polévku. Steaky, které Mac připravil, andělsky voněly

až z druhého konce místnosti. Moje břicho zase začalo protestovat a nahlas bručelo neolitickou žádostí po spáleném mase.

Ale nemohl jsem prostě jenom tak sníst večeři, aniž bych dal Kim informace, o které stojí. Ne, že bych při svých kšeftech vůbec nepodváděl, ale nikdy jsem to nepodvedl žádného člověka – a už vůbec ne někoho, kdo ke mně vzhlížel.

Někdy se nenávidím za to, že mám svědomí a pitomě absolutní smysl pro čest.

„Tak dobře, fajn,“ povzdychl jsem si. „Dojdu pro jídlo a pak ti řeknu, co o tom vím.“

V Kiminých kulatých tvářích se zase objevily dolíčky. „Děkuji ti, Harry. Hodně to pro mě znamená.“

„No jo,“ řekl jsem, vstal a proplétal se k baru mezi sloupy a stoly. U McAnallyho bylo dnes večer víc lidí než obvykle a přestože se Mac zřídka usmíval, byla v jeho chování jistá spokojenost, která naznačovala, že ho taková návštěvnost těší. Popadl jsem talíře i lahve trošičku nevrle. Je těžké se doopravdy radovat z kamarádovy prosperity, když vaše vlastní obchody jdou zrovna ke dnu.

Donesl jsem steaky, brambory a zelené fazolky ke stolu, postavil talíř před Kim a znovu se posadil. Chvilku jsme jedli, já v zasmušilém mlčení a ona se zdravým apetitem.

„Takže,“ prohlásila Kim nakonec. „Co mi o tom můžeš říct?“ Ukázala vidličkou na list papíru.

Polkl jsem sousto, napil se silného piva a znovu si papír přisunul. „Tak fajn. Je to obrazec Vyšší magie. Vlastně tři, jeden kolem druhého, jako pásma hradeb. Vzpomínáš, co jsem ti povídal o magických kruzích?“

Kim přikývla. „Bud' mají něco zadržet vně, nebo udržet uvnitř. Většinou působí na magické energie nebo bytosti z Neverneveru, ale smrtelná stvoření je mohou překonat a proniknout jimi.“

„Správně,“ pochválil jsem ji. „To je ten úplně vnější kruh symbolů. Je to bariéra proti astrálním stvořením a magickým silám. Tyhle tři symboly, tady, tady a tady, jsou nejdůležitější.“ Ukázal jsem na dotyčné spleť symboly.

Kim dychtivě přikývla. „Ten vnější chápu. A co ten další?“

„Druhý kruh je spíš kouzelná přehrada pro *smrtelné* tělo. Nefungovalo by to, kdybys použila jenom kruh symbolů. Musíš něco hmotného rozmístit mezi obrazce. Kameny, krystaly nebo tak.“

Kim se zamračila na papír a potom na mně. „A co to potom bude dělat?“

„Neviditelnou zeď,“ řekl jsem jí. „Jako z cihel. Duchové a magie tím můžou klidně proniknout,

ale smrtelné tělo ne. A nepronikne tím ani hozený kámen, kulky nebo cokoli čistě hmotného.“

„Chápu,“ řekla vzrušeně. „Něco jako silové pole.“

Přikývl jsem. „Něco takového.“

Tváře jí žhnuly vzrušením a oči jí zářily. „Já to věděla. A co je ten poslední?“

Zamračeně jsem mžoural na nejvnitřnější kruh symbolů. „To je špatně.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslím tím, že to je prostě blábol. Nic rozumného to neznamena. Víš určitě, že jsi to okopírovala správně?“

Kim svažila ústa. „Určitě, jsem si jistá. Dávala jsem si pozor.“

Chvilku jsem zkoumal její obličej. „Jestli si ty symboly vykládám správně, je to třetí zeď. Postavená, aby zadržela stvoření tělesná *a současně* duchy. Ani smrtelná, ani duchy, ale někde mezi tím.“

Zamračila se. „A jaká stvoření jsou taková?“

Pokrčil jsem rameny. „Žádná,“ prohlásil jsem a oficiálně to byla pravda. Bílá rada čarodějů nepřipouštěla diskuse o démonech, které je možné přivolat na zem, a o astrálních bytostech, které si mohou samy opatřit tělo. Kruh proti duchům obvykle stačil na to, aby mimo dosah Neverneveru zadržel všechno kromě nejmocnějších démonů či Starších Tvorů. Ale tenhle třetí kruh byl vytvořen, aby zadržel ty, kteří by takové hranice dokázali překročit. Byla to klec pro démonické polobohy a archanděly.

Kim mou odpověď nespokkla. „Nechápu, proč by někdo dělal takovýhle kruh, kdyby nic neobsahoval, Harry.“

Pokrčil jsem rameny. „Lidé vždycky nedělají rozumné a srozumitelné věci. Už jsou prostě takoví.“

Zatočila očima. „No tak, Harry. Nejsem mimi-no. Nemusíš mě opatrovat.“

„A ty,“ odsekl jsem, „nepotřebuješ vědět, pro jaký druh tvora byl vytvořen ten třetí kruh. Ani to nechťej vědět. Věř mi.“

Dlouhou chvíli se na mě zlostně koukala, pak si lokla piva a pokrčila rameny. „Tak dobrá. Těm kruhům je potřeba dodat energii, je to tak? Musíš vědět, jak je zapnout, jako žárovku?“

„Jo, nějak tak. Jistě.“

„A jak by člověk zapnul tohle?“

Dlouho jsem ji upřeně pozoroval.

„Harry?“ naléhala.

„Ani tohle nepotřebuješ vědět. Ani z akademického zájmu. Nevím, co máš za lubem, Kim, ale nech to na pokoji. Zapomeň na to. Pryč od toho, než se ti něco stane.“

„Harry, já nejsem...“

„To si můžeš ušetřit,“ řekl jsem jí. „Sedíš na tygří kleci, Kim.“ Abych tomu dodal důraz, poklepal jsem na papír prstem. „A nepotřebovala bys ji, kdybys neměla v úmyslu do ní strčit tygra.“

Zablýskala očima a zvedla bradu. „Ty si myslíš, že nejsem dost silná.“

„Tvoje síla s tím nemá co dělat,“ prohlásil jsem. „Chybí ti výcvik. Nemáš znalosti. U dítěte ze zá-

kladní školy bych nečekal, že si dokáže sednout a vyřešit diferenciální rovnici. A nečekám to ani od tebe.“ Naklonil jsem se dopředu. „Zatím toho ještě nevíš dost na to, aby sis mohla hrát s takovými věcmi, Kim. A i kdybys věděla, i kdyby se ti podařilo se stát plně kvalifikovanou čarodějkou, stejně bych ti řekl, abys to nedělala. Zbabráš to a mohla bys ublížit spoustě lidí.“

„Kdybys to chtěla udělat, je to moje věc, Harry.“ Oči jí žhnuly vztekem. „Ty nemáš právo za mě rozhodovat.“

„Ne,“ řekl jsem. „Jsem zodpovědný za to, že ti pomůžu ke správnému rozhodnutí.“ Stočil jsem papír prsty, zmačkal ho a odhodil stranou na podlahu. Zarazila vidličku do kousku steaku krutým nenávislným gestem. „Podívej, Kim,“ chlácholil jsem ji. „Dej tomu trošku času. Až budeš starší, budeš mít víc zkušeností...“

„Ty nejsi o tolik starší než já,“ namítla Kim.

Nervózně jsem se zavrtěl na židli. „Mám za sebou dlouhý výcvik. A začal jsem mladý.“ Mé vlastní magické schopnosti, vysoce překračující můj věk a vzdělání, nebyly tématem, které bych chtěl probírat. A tak jsem se pokusil změnit směr konverzace. „A jak jde teďka na podzim shánění peněz?“

„Nijak,“ odsekla. Unaveně se opřela o opěradlo. „Už mě unavuje z lidí páčít peníze, abych zachránila planetu, kterou znečišťují svými odpady, nebo zvířata, která zabíjejí. Už mě unavuje psát dopisy a účastnit se pochodů kvůli věcem, ve kte-

ré už nikdo nevěří.“ Protřela si oči. „Jsem prostě unavená.“

„Podívej se, Kim. Zkus si trošku odpočinout. A prosím tě, prosím tě, nehraj si s tím kruhem. Slib mi to.“

Odhodila ubrousek, nechala na stole pár bankovek a vstala. „Nech si chutnat, Harry,“ řekla mi. „A dík, i když nemám za co.“

Taky jsem vstal. „Kim,“ volal jsem. „Počkej chvíli.“

Ale ona si mě nevšímala. Rázovala ke dveřím, až za ní sukně a vlasy vlály. Vypadala působivě jako nějaká socha. Cítil jsem, že v ní bublá vztek. Když procházela pod jedním ze stropních větráků, rozklepal se a v obláčku dýmu se zastavil. Vyběhla po krátkých schodech, odešla z baru a bouchna za sebou dveřmi. Lidé se dívali, jak odchází, a pak se obrátili ke mně s různými dohady ve tvářích. Otráveně jsem se zase posadil. Sakra. Kim byla jedním z lidí, které jsem vedl v obtížném období, provázejícím objevení jejich vrozených kouzelnických schopností. Cítil jsem se jako blbec, že před ní zadržuji informace, ale zahrávala by si s ohněm. To jsem jí nemohl dovolit. Měl jsem odpovědnost za to, že jí pomůžu chránit se před takovými věcmi, dokud nebude o nich vědět dost na to, aby si uvědomila, jak jsou nebezpečné.

Nehledě na to, co by si myslela Bílá rada, kdyby zjistila, že si nečaroděj hraje s velice mocnými kruhy na vyvolávání. V takovémhle případě nenechává Bílá rada nic náhodě.

Jedná rozhodně, a pokud jde o životy a bezpečí lidí, není nikdo z nich detailista.

Udělal jsem správnou věc. Bylo správné rozhodnutí nesvěřit Kim tyhle informace. Chránil jsem ji před nebezpečím, která nedokázala a nemohla plně docenit.

Udělal jsem správnou věc – i když věřila, že jí poskytnu odpověď, stejně jako v minulosti, když jsem ji učil, jak má zkrotit a ovládat své skromné kouzelnické nadání. I když mi věřila, že jí odhalím všechny odpovědi, po nichž toužila, a že budu jejím průvodcem temnotou.

Udělal jsem správnou věc.

Zatraceně.

Žaludek se mi svíral. Už jsem nechtěl ani kousek Macova lahodného jídla, steak nesteak. Neměl jsem pocit, že jsem si ho zasloužil.

Upíjel jsem pivo a probíral se temnými myšlenkami, když se dveře znovu otevřely. Ani jsem nezvedl hlavu, tak jsem byl zaměstnaný přemítáním, pověstnou kratochvílí všech čarodějů na světě. A pak na mě padl nějaký stín.

„Sedíš tu a trucuješ,“ prohlásila Murphyová. Sehnula se a bezmyšlenkovitě sebrala zmačkaný cár papíru, který jsem před chvílí zahodil, a pedantsky ho schovala do kapsy kabátu místo toho, aby ho nechala ležet jako odpadek na podlaze. „To se ti moc nepodobá, Harry.“

Zvedl jsem k Murphyové zrak. Nemusel jsem koukat vysoko. Karrin Murphyová neměřila o moc víc než sto padesát centimetrů. Zlaté vlasy

si nechala ostříhat, už je neměla po ramena, ale mnohem kratší, vpředu trochu do špičky. Vypadala jako uličník a s modrýma očima a zvednutým nosíkem byla ohromně přitažlivá. Do toho počasi byla oblečená civilně: tmavé džínsy, flanelová košile, horolezecké boty a těžká dřevařská bunda. Odznak měla na opasku.

Přestože měla černý pás v aikidu a řadu střeleckých trofejí ze soutěží Chicagského policejního oddělení, byla Murphyová velice hezká. Byla to skutečná profesionálka, která si svou cestu k hodnosti poručíka musela vybojovat a vyboxovat. Přitom si nadělala nepřátele a jeden z nich se postaral, aby brzy na to skončila ve Zvláštním vyšetřování.

„Nazdárek, Murphyová,“ pozdravil jsem ji. Přihnul jsem si piva a řekl: „Už jsme se dlouho neviděli.“ Pokoušel jsem se udržet hlas nevzrušený, ale jsem si docela jistý, že v něm zaslechla zlost.

„Podívej, Harry...“

„Četla jsi ten článek v *Tribune*? Ten, co tě kritizoval, že mrháš městskými penězi a najímáš si „šarlatánského okultistu jménem Harry Dresden“? Řekl bych, že určitě, protože od té doby, co to vyšlo, ses mi neozvala.“

Promnula si kořen nosu. „Na tohle nemám čas.“

Nevšímal jsem si jí. „Ne že bych ti to dával za vinu. Chci tím říct, že jen málo dobrých daňových poplatníků v Chicagu věří na kouzla nebo čaroděje. A samozřejmě moc z nich taky nevidělo to,

co jsi viděla ty nebo já. Vždyť víš. Když jsme ještě spolupracovali. Nebo když jsem ti zachránil život.“

Přimhouřila oči. „Já tě potřebuji. Máme problém.“

„Ty mě potřebuješ? Nemluvili jsme spolu víc než měsíc a ty po mně najednou zatoužíš? Mám kancelář a telefon, poručíku. Je zbytečné, abys mě sledovala, když večeřím.“

„Příště řeknu vrahovi, aby si dal pozor, jestli není po pracovní době,“ prohlásila Murphyová. „Ale potřebuji tě, abys mi ho pomohl najít.“

Narovnal jsem se na židli a zamračil se. „Došlo k vraždě? Něco z mého oboru?“

Murphyová po mně blýskla strnulým úsměvem. „Doufám, že nemáš na práci něco důležitějšího.“

Cítil jsem, jak se mi napíná čelist. „Ne, můžu jít.“ Vstal jsem.

„Tak fajn,“ prohlásila, obrátila se a odcházela. „Půjdeme?“